

Lovec Blaž.

Spisal *Borisov.*

Malo je takih ljudi, ki ohranijo vkljub vsem nezgodam in bridkostim, ki so jih zadele v življenju, še na svoja stara leta veselo srce in vedro čelo. A če pridete v moj domači kraj, dobite enega, namreč lovca Blaža.

Navadno mu pravijo samo Blaž, le on sam trdi, da je bil nekdam tudi lovec pri nekem graščaku, ki mu je daroval staro puško. In to ima res še zdaj. Kdo bi si torej upal trditi, da ni bil lovec, in sicer oni Blaž, ki so ga pred sedemdesetimi leti dobili na sv. Blaža dan v Mohlovi veži . . .

Tisti dan je šel namreč stari Mohel, ki ga ni več med živimi, v mesto s staro grbasto kobilo. Dan je bil kratek, pot v mesto in nazaj pa dolga. Zakasnil se je torej in prišel pozno ponoči domov. Ker so šli domačini prej spat, so mu pustili vežo odklenjeno, da bi jih ne budil iz prijetnega spanja. Mož pa, ki je imel lepo navado, pustiti vsako stvar tako kot jo je našel, je tudi vežo samo zaprl. Ne ve se pa, ali iz pozabljivosti ali iz hudomušnosti . . .

Nekako okrog polnoči zasliši Mohelka v veži tanek glas, ki je prihajal vedno močnejši. Nekaj časa posluša, a ker utihne, zaspi. Toda iz spanja jo vzdrami zopet oni glas.

„Tine, Tine!“ začne klicati svojega moža, ki je smrčal za pečjo. „Slišim, slišim,“ pravi Mohel, „tebe in mačke! Pojdi jih poditi, če se ti ljubi!“

In preobrnil se je Mohel tako, da je pritisnil eno uho ravno na peč, ki je bila še malo gorka.

Zopet se začuje oni jokajoči glas. „Déte vseh péntej, to je otrok, če ni kak škrat,“ pravi možak pri sebi. Posluša, posluša in vstane. „Meta, grem pa pogledat.“ — „Pojdi, pojdi! Če ne, nimam vso noč miru.“

Mohel ogrne star kožuh, se poškropi z blagoslovljeno vodo in stopi z leščerbo v vežo. Najprej pogleda okrog, a ko ne opazi ničesar, hoče že nazaj. Zdaj pa nekaj zacvili ravno poleg njega, da se stari mož ves prestraši.

Posveti bliže, in skoro da mu ne pade leščerba iz roke. Pred seboj na tleh ugleda dete, zavito v slabe, umazane cunje.

„Meta, pojdi no, vstani no hitro, ga že imam,“ kriči Mohel.

Žena hiti vsa preplašena v vežo in začne gledati najprej moža, ki je kar plesal okrog kupa slame, na kateri ugleda otroški obraz.

„Jezus, Marija!“ zajeclja in vzame otroka v naročje. Dete je kričalo in se zvijalo, zakaj v veži je bilo mrzlo.

Mož in žena gresta hitro v hišo, in kmalu je bila vsa družina skupaj. Vstala je še celo stara dekla, ki jo še zjutraj niso takoj spravili na noge.

Dvanajstletni Mohlov sin Franc je kar zazijal, ko je ugledal pri peč: otroka, in vprašal je najprej prav po judovsko, koliko so dali zanj . . . Komaj so mu dopovedali, da so ga našli v veži, a on ni mogel kaj takega verjeti in pobral jo je nazaj v posteljo.

„Ciganski je, ciganski,“ je rekel čez nekaj časa gospodar, „in ker ga niso mogli preživljati, ga bomo pa mi. Krstili ga bomo, pa bo naš in katoliški . . .“

Hitro je zakurila mati peč in pristavila posodico mleka. Zakaj dete je bilo gotovo lačno, ker je tako kričalo. Preden je mleko zavrelo, je nesla dekla že k sosedovim vest, da so našli otroka v veži. Seveda je bilo takoj vse na nogah. V Mohlovi hiši je bilo kmalu veliko ljudi, in neki starček je prerokoval, da bo dete srečno, ker je prišlo ravno tretji dan v mesecu na svet . . .

* * *

In kaj naj vam povem o Blaževih otroških letih? Potekla so mu pač kot vsakemu otroku hitro, da sam ni vedel kdaj.

Pasel je Mohlovo čredo, iskal in ogrebal čmrlje, bil na vasi svinjko in hrustal pozimi suhe hruške. — To je bilo skoro vse njegovo življenje. Šole ni obiskoval, ker v onih časih to še ni bilo tako strogo kakor danes. Sicer so pa videli njegovi vzgojitelji, da je prebrisana glavica in mu lahko doma ubijejo v glavo najpotrebnejše stvari. Pozimi zvečer ga je učila Mohelka moliti, in tudi črke ga je naučila, da je lahko vsaj mašno knjižico bral v cerkvi.

Taka je bila njegova mladost. Vesela in brezskrbna kakor vsaka, dasi ravno je bil le rejenc . . .

Prišli so pa resnejši časi zanj.

Neke hude zime zbolí nenadoma stari Mohel. Šel je ponoči ven iz hiše v samem kožuhu in bos. Rekel je, da ga žge v noge, zato si jih je hotel ohladiti v snegu. Nekaj časa je stal zunaj, a kmalu ga je začelo zebsti, da je moral spet v posteljo.

Že prej malo bolehen, se mu je zdaj še poslabšalo. Oporoka je bila že prej napisana, le nekaj je dobri starček še pristavil: da dobi onih osemindvajset tolarjev, ki jih ima še prihranjene, njegov rejenc Blaž. Posestvo pa je že prej prepisal štiriindvajsetletnemu sinu Francu.

Nekaj dni nato so mu zazvonili zvonovi tako žalostno, da se je Blažu dozdevalo, kot bi zvonili njemu in njegovi sreči . . . Pri pogrebu je jokal

najbolj on, ker ni mogel premagati solz. Štel je komaj dvanajst let. In ljubil je svojega dobrotnika kot očeta.

Dolgo časa so žalovali Mohlovi, in žaloval je posebno Blaž. Čutil je, da je zdaj nekako osamljen na svetu; imel je sicer še mater, kot jo je imenoval, a ta je bila že tudi slabotna, in bal se je vedno, da bi ne umrla še ona.

* * *

Minilo je več let, in na Mohelniji se je marsikaj izpremenilo. France je postal popolnoma svoj gospodar, a mater so že odnesli k počitku.

Blaž pa je bil še vedno doma, kjer so ga našli, četudi je imel že nad dvajset let. K vojakom ga niso hoteli. On sam je pravil, da se jim je zdel prevelik, ker taki menda preveč pojedjo . . .

Koliko je bilo resnice na tem, bi se ne dalo dokazati tako hitro.

Blaž je pač tako trdil, in njemu ugovarjati se pravi toliko, kakor metati bob v steno.

Blaž torej ni bil vojak, pač pa korenjak, kot je trdil sam. Visok je bil in vitek kot jelka v lesu in koščen kot malokateri vaških fantov.

Tiste čase pa, ko je bil Blaž največji junak pri delu in pri skledi, je bilo slabo za kmeta. Nobena stvar ni hotela rasti. Če so sejali žito, je zrastel plevel, a namesto krompirja osat . . . Vsaj tako pravi časih Blaž, in tudi stari možje mu pritrjujejo . . .

Tudi pri Mohlu so to občutili. Jedli so ovsenjak, in še tega ni bilo vselej. Nekega dne pa je rekel mladi gospodar Blažu: „Pojdi še malo drugam poizkusit svojo srečo. Kot vidiš, te ne bomo mogli dolgo preživljati, ker imamo sami komaj za potrebo. Kadar nastopijo spet boljši časi, tedaj pač! Toda zdaj ti ne morem kaj. Ni dela ne jela! Pojdi služit. Močan si dovolj, star tudi in lahko si še kaj prislužiš, če boš pameten.“

In Blaž jo je res kmalu popihal proč, ker je uvidel, da govori njegov sedanji gospodar čisto prav.

Poslovil in zahvalil se je pri njem. Denar, ki mu ga je oporočil stari Mohel, je pa pustil shranjen pri mladem gospodarju.

Ko je odhajal, se je ustavil še na pokopališču, kjer sta spavala smrtno spanje njegova odgojitelja. Kako težko je bilo takrat Blažu! Klečal je na grobu in bridko zajokal. Ej, da bi pokojnika vedela, kaj ga še vse čaka v življenju! . . .

In Blaž je šel po svetu. Kje pa je vse hodil in bil, o tem še ni zvedel nihče in menda tudi ne bo. Da se mu ni dobro godilo, se razume samo ob sebi. Sploh nerad pripoveduje, kako je potoval, in iz tega se sklepa, da je učakal marsikaj slabega. Blaž nima navade tožiti, kaj je prebil, ampak pripovedoval je samo, kaj je doživel veselega. In tu se začne zopet povest njegovega življenja.

Blaž sam pripoveduje o tej dobi nekako tako-le: Prišel sem menda v drugo deželo; tako čudno se mi je zazdelo, ko sem zagledal Grintavec že za svojim hrptom. Hodil sem že več kot tri dni in jedel same suhe

❖ V sladkih sanjah ❖

hruške, ki sem jih imel v vreči na rami. Četrty dan pa je bilo vse drugače. Prišel sem v tako lepe kraje, kot nam jih popisujejo časih v cerkvi in pravijo, da sta se cedila tam med in mleko. Medu ni bilo nič več, mleka pa kot vode.

Takrat, ko sem prišel v one kraje, so ravno želi. Na neki njivi so nakladali snopje, in kakšno je bilo to! Tako težko, da so moški komaj vzdigovali snope. Mislil sem si: Blaž, ravno ti boš za tako delo! Kruha in mleka ti že dajo in en otep, da boš na njem spal. In kar ubral sem jo po njivi proti ljudem. Nekako na sredi njive pa zagledam za kupom žita jerbas, okolo pa kakih pet vran, ki so prav pridno migale s kljuni. Pogledam — vidim, da kavsajo kruh. Planil sem nad požrešnice s palico, pa kaj, ko so mi pred nosom odletele. In glej ga spaka, ena je vzela kos kruha in hajdi z njim čez polje. Trdno ga je morala držati, ker sem tako zakričal, da se je kar streslo, a vrana pa le ni izpustila kruha iz kljuna. To me razjezi in uberem jo čez polje za njo. Kričal sem „ga-ga-ga“ in metal palico v zrak, da bi jo zadel, pa žival se ni dala prestrašiti.

Menda sem se ji zasmilil, ker sem tako neznansko kričal, in izpustila je kruh, da je padel na zemljo ravno pred me. Kako sem ga hitro pojedel, in dober je bil kakor še nikdar prej. Ljudje so se mi prav smejali, jaz sem bil pa vendarle sit.

No, in potem sem jim pomagal nakladati. Kar prišel sem in začel lepo devati snope na voz. Vprašali so me, odkod prihajam, pa sem povedal, da sem Mohlov Blaž iz Kozjega Brda in da grem po svetu iskat kruha in dobrih ljudi. Povedal sem jim tudi, da imam doma še sedemindvajset tolarjev dote, pa mi je še danes žal, da sem to rekel, ker so se mi tako neumno smejali, da sem jo mislil že pobrisati. Pa bi bil tudi šel, da nisem bil tako hudo lačen . . .

Šel sem z njimi domov, in dali so mi kislega mleka in kruha, kolikor sem hotel. Pomagal sem jim še skladati žito v kozelce, potem so mi pa pokazali posteljo v hlevu. Tam je stal kup listja, in prav lepo sem spal. Samo v nevarnosti sem bil zjutraj. Prišel je hlapec v hlev, velik je bil in kosmat. Zgrabil je vile in jih porinil v listje, da ga je zmetal nekaj pod živino. Jaz sem se ravno zbudil in opazil, da sem zlezal popolnoma v listje; samo glavo sem molil malo ven. Mislil me je že nabosti na vile, a takrat sem skočil pokonci in toliko, da mu nisem vzel vil. Še zmenil se ni za hud pogled, samo smejal se mi je, jaz pa njemu . . .

Potem sem vstal in šel spet za drugimi na polje. Mislil sem si: Toliko časa ostanem, dokler mi boste dajali jesti. Ker mi ni gospodar nič rekel, ampak me še celo pohvalil, da pridno delam, sem ostal brez skrbi še nekaj dni pri njem. Kako so me pa tudi ljudje gledali, kadar sem bil pri delu! Poznal pa nisem prav nobenega in tudi oni menda ne mene. Domači so me ogovarjali in me vse izpraševali, pa kako neumno: če imam kaj veliko polja doma, koliko repov je v mojem hlevu — jaz sem jim pa odgovarjal vse tako kot je res. Ampak od drugih hiš se me pa le ni

nihče upal ogovoriti. Potem sem pa jaz začel. Vprašal sem tega in onega, koliko je dal za konja, kje ga je tako poceni kupil in druge stvari.

Še privadil bi se bil kmalu v oni vasi, da ni zmanjkalo dela. Ko so poželi, mi je rekel gospodar, če hočem priti pozneje, ko bom lahko mlatil pri njih.

Obljubil sem mu, pa ne čisto trdno, in odšel od dobrih ljudi, ki so mi dali s seboj belega kruha in dve dvajsetici. In še tisti kosmatin, ki bi me bil kmalu nabodel na vile, mi je dal čisto nov zelen klobuk, ker so mojemu objedle miši kraje . . .

Žalostno sem šel naprej in takoj sem sklenil, da moram dobiti kako službo, ker delati je vendar še najboljše.

Še tisti dan zvečer sem bil v veliki vasi. Grem h kmetu, kjer so ravno večerjali. „Bog vam daj zdravje!“ sem rekel in sedel v veži na stol. Prišla je kmetica, ki sem jo poprosil, če bi mogel prenočiti. Dovolila mi je, jaz sem pa še naprej vprašal, če bi lahko služil pri nji. Nasmejala se je in rekla, da ima dva hlapca. Kaj sem hotel? Počakal sem, da so oni odvečerjali in na tihem molil, da bi še meni malo pustili. In res sem dobil spet dovolj. Imel sem povsod srečo za tako reč, menda zato, ker nisem še nikdar zaničeval darov božjih in jih tudi ne mislim nikdar.

Potem sem šel spat in drugo jutro delat z drugimi v gozd. Sekali smo borovce. Jaz sem večinoma žagal z nekim otrokom. Imel je komaj kakih dvanajst let, pa je moral tako delati. Rekel sem mu, naj se le nikar preveč ne trudi, da bom že jaz bolj vlekel žago. In res sem tisti dan veliko trpel.

Zvečer pa mi je rekla kmetica, naj grem s tistim fantom, da mi bo pokazal hišo, kjer lahko služim. Jej, jej, jaz vesel, da sem kar zavrisnil! Kmetica mi je dala malo mesa in večerje pa en štrukelj, ki je bil še gorak.

Oni fant me je odvedel v veliko, veliko hišo. Toliko je bilo vrat, da bi še danes ne vedel, kje sem prišel noter. Že veža je bila tako lepa, da sem se zagledal v podobe na stropu. Ravnotako se mi je zdelo kot bi bil v cerkvi, še malo oltarja, podoba Marijina, je bilo pri vratih. Pred njim pa je gorela velika luč. Ko se ozrem okrog, že ni bilo fanta. Stopil sem iz veže in klical za njim, pa ga ni bilo nazaj.

Zdaj se odpro poleg mene vrata, in debela ženska me nagovori, kaj bi rad. Povedal sem ji, odkod sem in čigav in kaj hočem.

Pokimala mi je z glavo in rekla, naj grem za njo. In šla sva visoko gor po kamenitih stopnicah, kakršne so pred našo cerkvijo. Pred velikimi durmi se ustaviva, in ona potrka. Zdaj se nekdo oglasi tako močno, da se mi je kar srce streslo. Ženska pa odpre in me porine noter.

Sapa mi zastane, ko zagledam pred seboj velikega gospoda. Še odkriti bi se bil kmalu pozabil, tako sem se ga prestrašil, ker tako močnega človeka še nisem nikdar videl. Mislil sem že, da je Štempihar, ko me prav prijazno ogovori, kaj hočem. Dobil sem pogum in mu povedal vse, kar sem vedel o sebi. Mož se mi je smejal in me vprašal: „Kaj pa znaš vse?“
— Vse znam, vse, pravim, kar hočete. Na konje se že razumem, potem

znam kositi, opravljati živinco, delati na polju in doma. „Samo, če je res!“ pravi on.

Menila sva se in menila toliko časa, da me je odločil h konjem. Seveda sem mu povedal, da sem vozil že gospode s kolesljem in vse drugo, kar sem vedel o konjih.

Potem sva se pogodila za plačo. Obljubil mi je vsak mesec en tolar in na koncu leta, o Božiču, zimsko obleko.

Zadovoljen sem bil. Potem mi je rekel, naj grem v kuhinjo in k hlapcu v hlev. V kuhinji sem dobil tako dobrih stvari, da so se mi še tri dni cedile sline . . .

Zdaj so se začeli najlepši dnevi. Omival sem konje, jim dajal jesti in piti ter vozil žito s polja domov.

Šele čez dva dni sem zvedel, v kakšni hiši bivam. Rekli so, da je to grad in tisti gospod graščak. Takrat sem se pa spomnil, da mi je časih pravil oče slabe reči o graščakih. Rekel je, da so jemali kmetom žito in druge stvari. Da moj ni bil tak, sem se kmalu prepričal. Imel je sam toliko polja kot vsa vas skupaj. In tudi hud ni bil tako, kot so mi pravili stari ljudje časih o graščakih.

Ej, midva sva se razumela kot z nikomer. Videl je takoj, da sem navajen konj in gospode in postal sem njegov kočijaž. Vedno sem ga vozil, in kako!

Vedel sem, da me čaka pri tem gospodu še sreča, ker mi je vse tako ugajalo.

Nekega dne me vpraša gospod, če znam streljati. Kar rdeč sem postal, tako sem se prestrašil! Že sem mislil, da je vse zvedel, kako sem doma streljal vrabce, a nekoč zadel sosedovega petelina, ki se ni dobro videl v vejevju. Potrdim mu, da znam. „Dobro, Blaže!“ pravi, „jutri zjutraj greva na lov.“

Kdo je bil bolj zadovoljen s tem kot jaz. Drugo jutro sem dobil že puško na ramo in šel z gospodom v gorske gozdove. Po poti me je izpraševal različne stvari, jaz sem mu pa odgovarjal, kakor se mora takim gospodom.

Prišla sva v gozd. Šla sva vsak na svojo stran. Meni je gospod naročil, da moram vselej prihiteti, kadar zaslišim njegov rog.

Kmalu sva se izgubila in stikala vsak po drugi strani gozda. Psi so tako begali okrog kot bi bili nori, a jaz sem tako debelo gledal, da bi kmalu oslepel. Videl pa nisem nobene živali. Samo kaka veverica je zdaj-pazdaj švignila po drevesu.

Lomastil sem okrog po grmovju in zbudil spečega zajca. Siromak jo je tako pobiral, psi pa za njim. Že sem nameril nanj, a v onem hipu mi sede muha na nos, kakor bi mi hotela reči: „Pusti ga, pusti, naj živi še nekoliko trenutkov!“

Pustil sem ga, pa kaj, ko pes ni nehal cviliti . . . Zdaj zaslišim glasan pok in obenem lovski rog. Grem za glasom in kmalu pridem do gospoda,

ki je onemu zajčku že upihnil življenje. Vzel sem ga na ramo in šla sva naprej.

Hodila sva še dolgo, a dobila nisva ničesar. Jaz sem samo meril za vajo, gospod pa je menda gledal za vranami ali kaj, ker je vedno natikal naočnike, da je dalje videl. — Tako mi je bilo prvič na lovu. Kolikokrat sem šel potem še z njim, in vselej sva prinesla kaj domov.

Nekoč sem stal za grmom in čakal, pa ne vem česa. Kar nekaj zašumi v vejevju, in čudna žival zleti na tla. Gledam, gledam — pok! — in zadenem. Pred mano pa je ležal divji petelin. Prihital je gospod in kar zavriskal samega veselja. Ogledala sva ga natanko in se prepričala, da je imel eno perutnico že prej pokvarjeno in ni mogel ubežati.

Ko sva šla proti domu, je bil moj gospod zadovoljen z menoj. Rekel mi je: „Blaže, dober lovec si! Imaš nos! Ampak, če te bo kdo vprašal, kdo je ustrelil petelina, reci, da sem ga jaz.“ Seveda sem bil s tem zadovoljen; kakor je pač želel moj gospod, tako je moralo biti. Bog ve, kako se je potem bahal s tistim petelinom, a tudi meni je dal marsikaj za plačilo, ker sem molčal.

Tako sem preživel v gradu tri leta, ki so bila najlepša v mojem življenju. Takrat sem pa zvedel žalostno novico, da gospod graščino proda in odide v mesto.

Kako sem bil žalosten, ko sem se ločil od svojega gospodarja! Tako čudno mi je prišlo, da sem se malo nakremžil in rekel: „Z Bogom, dobri gospod! Težko, če vas še kdaj vidim v tem življenju . . . Da bi vsaj v nebesih zopet prišla skupaj . . . Kjer bom hodil, bom mislil na vas!“ Zajokal bi bil kmalu, tako mi je bilo hudo. — Gospodu pa so prišle solze v oči, dolgo časa me je gledal, mi stisnil roko in dal mošnjiček, ki ga imam še zdaj na dnu škrinje. Dal mi je tudi čisto novo zimsko obleko, par črevljev in še drugih takih reči.

No, in potem sem prišel domov. Štirideset tolarjev sem prislužil, sedemindvajset sem imel dote in to jih je bilo ravno toliko, kolikor let imam zdaj.

Ker nisem imel svoje hiše kakor polž, sem začel misliti nanjo. Delal sem tako kot Noe barko: kar iz lesa in kakor se mi je ravno zdelo.

Pa imam le svojo, da mi ni treba tako-le hoditi okrog ljudi in jim delati nadleže. Ej, vsak krajcar pride prav. Če bi bil doto pognal po grlu, bi gotovo ne spal pod svojo streho.

* * *

Kaj bi vam še povedal o Blažu? Kako je zidal, oziroma stavil svojo hišo, bi bilo predolgo. Povem naj vam pa, da dela Blaže tudi pesmi, posebno kadar je kako ženitovanje in ga spravijo v dobro voljo. Ena se začne tako:

„Oj, dobri oče Mohelnov,
ki dali so mi tolarjev,
da svoj sem si sezidal dom,
začel živeti kot baron.“

A koliko ima še drugih o raznih svetnikih, ki jih prepeva, kadar je posebno vesel. Ljudje ga radi poslušajo in ga tudi obdarujejo, da še z večjim veseljem prepeva.

Tako životari lovec Blaž brez pravega domovja, saj le redkokdaj spi v svoji koči. Navadno jo zaklene in se odpravi po svetu. Od Ljubljane do Kranja potuje in zopet nazaj, tako-le koncem tedna pa pride pogledat spet svojo ljubo kočo.

S seboj prinese seveda mnogo novic, ki jih potem kaj modro razlaga ljudem, kakor na primer: „Saj pravim: Rus — ta vse poskus’!“

Pred nekaj dnevi sem videl Blaža v Ljubljani. Stal je pri novem mostu in ves začuden gledal velikega železnega zmaja. Stopil sem k njemu in ga vprašal, kako je doma. Bil je vesel, ko je vsaj enega znanca dobil v mestu.

Tudi jaz sem bil vesel takega možakarja kot je naš Blaže. Na glavi je imel polhovko, pod pazduho pa rdeč dežnik, dasiravno je solnce najlepše sijalo.

Izpraševal sem ga o domu, a njemu so šli le bolj tisti „krokodili“ po glavi, ki so tam na mostu. Ni si dal dopovedati, da so to zmaji. Rekel je, da je že vse zmaje pomoril Štempihar, in moral sem mu verjeti . . .

Stisnil sem mu roko v slovo, dal nekaj drobiža za pot in mu naročil, naj pozdravi vse domačine.

Odšel je izpred mene po lepi široki cesti, jaz pa sem gledal za njim, in v duhu so mi vstajali tiho spomini na one zlate dni, ko nam je Blaže pripovedoval pravljice pod zeleno lipo sredi domače vasice . . .

Kroparska tožba.

Po stričevem pripovedovanju zapisal *Furaj Pangrac*.

Dva tržana iz starodavne in čestite Krope, kjer kujejo žreblje na roko in jih nosijo prodajat v koših daleč naokolo, dva Kroparčana torej sta se bila sporekla, sporekla zavoľjo žreblja. Eden je trdil in vpil, da mora imeti žrebelj na tem koncu kapico, drugi ga je pa prepival in ga hotel prepričati, da na drugem koncu. In beseda je dala besedo, in sporekla sta se — norela drug nad drugim, kakor pravijo v Kropi in tam okolo, kadar se skregajo.

A ko bi samo norela, to bi še ne bilo tako hudo; hujše je pač bilo to, da sta se šla možakarja tožit, ko sta se bila nanorela. Norčka res! Kaj je treba take budalosti nositi sodniku pod nos!

Tožila sta tedaj drug drugega. In ko pride tožbe dan in je bil toženec — prvi Kropar — vprašan, kaj je pravzaprav storil svojemu sosedu, da ga je šel ta tožit, je odgovoril tako: „I kaj! Norel sem, drugega nič!“